

Képzeld el, hogy az emberek

egy barlangszerű föld alatti lakóhelyen

[...] gyermekkoruktól fogva

[...] meg vannak kötözve...

(Platón: Állam VII. 514 a)

Mint valami furcsa fürdőhelyen: a kabinsor.

Vagy magánzárkák? A kabinos, a börtönőr udvarias, de határozott mozdulattal tessékelt befelé a frissen lakozott zárkák egyikébe, mely belülről szekrényre inkább hasonlított, mint bármilyen szűk építményre, cellára akár.

Csupa-fal, egyszemélyes fenyőfa fülkébe jutottam, melyben egy falra szerelt pad vagy lóca volt az egyetlen bútordarab. Még kübli se. De minek is?

Izgatottan, kíváncsian vagy lehangoltan, nem is tudom már, így néztem sivár otthonomra.

De mindentudón is. Láttam, fölillant értelme már, miféle büntetőintézet ez – vigasztalóhely.

S míg álltam ott a függőlegesben, a szemközti falon megjelent egy, aztán még egy kép: keretben gyerekkor, anya. Aztán képek: megint és megint.

Egész valómat betöltötte az emlék. Élet, vagy más hasonló szükség semmi nem zavart már.

Álltam a fülkefényben, s tudtam, ezekért éltem egykor, semmi másért, csupán e képekért.